

• صدمه بدنی و خسارات وارده توسط حیوانات ولگرد

صورت جلسه نشست قضایی

تاریخ برگزاری

۲۴/۰۱/۱۳۹۵

موضوع؛

صدمه بدنی توسط حیوانات

○ پرسش:

فردی شکایت مطرح نموده که توسط سگ های ولگرد در سطح روستا مورد حمله قرار گرفته و به شدت آسیب دیده آیا این موضوع وصف کیفری دارد یا خیر؟

● نظر انفاقی

مطابق اصل قانونی بودن جرائم مجازات هر فعل و یا ترک فعلی که قانون گذار بعنوان جرم پیش بینی نموده باشد دارای وصف کیفری بوده و حسب مورد مجرم قابل پیگرد خواهد بود و ماده ۵۲۵ قانون مجازات اسلامی کتاب دیات ناظر به حیواناتی بوده که دارای صاحب هستند و یا شخص، آن حیوان ولگرد را تحریک کند که در این صورت موجب ورود ضمان خواهد بود و در دستور العمل کنترل جمعیت سگ های ولگرد مصوب ۱۳۸۷ و بند ۳۱ ماده ۱۰ اساسنامه تشکیلات سازمان دهیاری ها مصوب ۲۱/۷/۱۳۹۰ دهیار و دهیاری موظف است نسبت به رفع حیوانات مبتلا به امراض واگیر، بلاصاحب یا مضر اقدام نماید ولی هیچ صحبتی در رابطه با سگ های ولگردی که مبتلا به امراض واگیر یا مضر نباشند ننموده است علی ایحال دستور العمل و یا اساسنامه مذکور هم نمی تواند جایگزین قانون باشد و در فرض سؤال مطرح شده موجبات ضمان فراهم نبوده و فاقد وصف کیفری و یا فاقد مسئولیت مدنی نسبت به دهیار و دهیاری می باشد.

● نظر هیئت عالی

در فرض سوال که سگ ولگرد (فاقد صاحب) در داخل روستا شخصی را مصدوم نموده است، مورد مذکور اولاً فاقد عنوان مجرمانه خاصی است، ثانیاً از نظر مطالبه خسارت دیه، با عنایت به صدر ماده واحده قانون تأسیس دهیاری های خودکفا در روستاهای کشور مصوب ۱۳۷۷/۴/۱۴ و ماده ۱۰ اساسنامه تشکیلات و سازمان دهیاری ها مصوب ۲۱/۱۱/۱۳۸۰ هیأت وزیران، هرگاه احراز شود دهیاری از

اجرای وظایف قانونی خود با وجود امکانات مادی، خودداری و قصور ورزیده باشد، در این صورت بر اساس قواعد عام مسئولیت مدنی و از جمله مواد قانونی مرتبط نظیر مواد ۱ و ۱۱ قانون مسئولیت مدنی مصوب ۱۳۳۹ و تبصره ۲ ماده ۵۱۴ قانون مجازات اسلامی مصوب ۱۳۹۲، می‌تواند در قبال خسارت وارده به مصدوم، مسئول واقع شود که تشخیص آن حسب مورد با مرجع قضایی رسیدگی کننده است.

❖ مستندات قانونی:

- 1) ماده ۱ قانون مسئولیت مدنی
- 2) ماده ۱۱ قانون مسئولیت مدنی
- 3) بند ۱۵ ماده ۵۵ قانون شهرداری‌ها
- 4) بند ۳۱ ماده ۱۰ اساسنامه تشکیلات و سازمان دهیاری‌ها
- 5) ماده ۵۲۵ قانون مجازات اسلامی
- 6) ماده ۵۱۴ قانون مجازات اسلامی/مرکز آموزش قوه قضاییه

کپ.ن؛ حسب مواد ۴۹۲ و ۵۲۹ ق.م.ا ملاک در مسئولیت مدنی و ضمان، وجود رابطه سببیت و انتساب عرفی زیان وارده به تقصیر است؛ از طرفی در یک جامعه متمدن نمی‌توان هیچ امری را بدون متولی دانست و در هر حال چه در شهرها و چه در روستاها چنانچه مسئولیت نهاد و یا دستگاه اجرائی نسبت به سازماندهی سگ‌های ولگرد و رفع خطر هر حیوان بلاصاحب و خطرناکی احراز شود قطعاً باید از عهده دیه و خسارات وارده برآید و مطالبه دیه در این قبیل موارد واجد جنبه کیفری است؛ چون دیه جنبه مجازات هم دارد و ضمان اعم است از تسبیب و مباشرت، عمد و غیر عمد؛ عنوان شکایت هم “تسبیب غیر عمدی در ایراد مصدومیت به شاکی در اثر سهل انگاری... ” خواهد بود؛ بنابراین نیازی نیست که دادسرا پرونده کیفری را مختومه و شاکی را ارشاد به طرح دعوی مدنی کند چون نتیجه آن قطعاً اطلاله دادرسی، افزایش میزان وارده پرونده های قضائی و محروم شدن مدعی از امتیازات تعقیب کیفری مثل سرعت در رسیدگی به لحاظ گسترده بودن اختیارات مرجع کیفری در امر تحقیق خواهد بود (توضیح از جلال‌خان گستر)

برخی از آراء و نظریات مهم حقوقی 0 نظر

راهبری نوشته

بست قدیمی تر سابقه تاریخی: ماده ۲۳۰ قانون مدنی در زمان تصویب عینا از ماده ۱۱۵۲ قانون مدنی وقت فرانسه (مصوب ۱۸۰۴ میلادی) اقتباس گردیده است. ماده ۱۱۵۲ قانون

مدنی فرانسه بعدها تحت نظریات حقوقدانانی مانند یوتیه درمورد وجه التزام های گزاف و
ناجیز قابل تعدیل از طرف قاضی اعلام گردید (اصلاحات ۱۹۷۵ میلادی). ولی ماده ۲۳۰
قانون مدنی بدون اصلاح همچنان باقی مانده است.